

DEBEVERE, Rafaël A. (Arendonck 22 augustus 1887 – Loker 18 juni 1977).

Studeerde te Leuven, maar brak zijn studie af om naar het seminarie te gaan. Op 10 juni 1911 werd Debevere tot priester gewijd in het bisdom Brugge. Hij oefende het ambt van kapelaan uit te Gistel en te Poperinge (1919-1932). Deze periode was voor hem bijzonder vruchtbaar.

Hij stichtte de vereniging De Vlaamsche Vrienden en diverse studiekringen en zangverenigingen, die in niet geringe mate hebben bijgedragen tot de culturele en de Vlaamse bewustwording in de Westhoek. Vanwege deze activiteiten werd hij in 1932 door Mgr. Henri Lamiroy naar Dudzele overgeplaatst, waar hij een veel te zware taak kreeg toegewezen. In 1936 begaf zijn gezondheid het en moest hij rust nemen. In 1940 werd Debevere benoemd tot directeur van het Sint-Antoniusinstituut te Loker. Bij wijze van eerherstel verleende Mgr. Emiel de Smedt hem in 1962 eervol ontslag en benoemde hem tot eredirecteur.

Vanaf zijn aankomst in de Westhoek in 1940 ging zijn belangstelling ook naar Frans-Vlaanderen. Over de cultuurhistorische rijkdom in dit gebied legde hij een enorme documentatie aan. Hoewel hij geheel zijn leven meewerkte aan diverse bladen, is hij pas van 1955 af begonnen te publiceren, vooral over onderwerpen in verband met Frans-Vlaanderen. Via zijn geschriften heeft hij willen aantonen dat Frans-Vlaanderen in cultuurhistorisch opzicht een wezenlijk deel uitmaakt van het kunstpatrimonium van de Lage Landen. Door zijn breeddenkendheid verwierf hij in de besloten Westhoek van die dagen een groot moreel gezag.

WERKEN: 'Rafaël Debevere. Historische en essayistische fragmenten', in *VWS-Cahiers*, jg. 3 (herfst 1968), p. 1-4; – T. Lefèvre en J. Deleu (red.), 'Verzamelde opstellen', 1971.

JOZEF DELEU*